

Arrest

nr. 170 574 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij een visum 'type D - gezinshereniging' wordt geweigerd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat H. DE KERPEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 maart 2013 een aanvraag in voor een visum 'type D - gezinshereniging' op het Belgische Consulaat-Generaal te Addis Abeba (Ethiopië).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 augustus 2013 een beslissing waarbij het

visum 'type D - gezinshereniging' werd geweigerd. Verzoeker werd hiervan op 27 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op 04/03/2013 werd via de Belgische diplomatieke post in Addis Abeba een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van B.(...) T.(...) S.(...), geboren op (...), van Ethiopische nationaliteit, om zijn echtgenote in België, M.(...) W.(...) S.(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 07/09/2011 in Ethiopië in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Er bestaat een leeftijdsverschil van 7 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenoot ouder is.

Mevrouw M.(...) W.(...) S.(...) vestigde zich in 2004 te België (asielaanvraag op 01/12/2004) waarna zij op 09/10/2006 erkend werd als vluchteling door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 05/03/2012 verkreeg mevrouw de Belgische nationaliteit.

Het betreft het eerste huwelijk van mevrouw M.(...) W.(...) S.(...).

Zij woonde echter tussen 15/04/2007 en 04/11/2010 samen met de heer T.(...) Y.(...) (...), van Nederlandse nationaliteit.

Mevrouw M.(...) W.(...) S.(...) heeft 2 kinderen: T.(...) B.(...) geboren op (...) en T.(...) Y.(...), geboren op (...).

De heer T.(...) Y.(...) erkende deze kinderen.

Aanvraag gezinshereniging

Betrokkenen huwden op 07/09/2011.

Door de Belgische diplomatieke post te Addis Abeba werd een uitgebreid interview afgenomen van mijnheer B.(...) T.(...) S.(...).

Uit dit interview komen volgende elementen naar voren:

De heer B.(...) T.(...) S.(...) verklaarde sinds 2004 weduwnaar te zijn. Hij heeft 2 kinderen van 15 en 16 jaar oud die later een visumaanvraag gezinshereniging zullen indienen.

Betrokkenen leerden elkaar kennen in 2009 toen mevrouw schuilde voor de regen in een café te Nazareth waar de heer B.(...) T.(...) S.(...) woont.

De communicatietaal tussen betrokkenen is het Armharique. De heer B.(...) T.(...) S.(...) geeft wel aan dat mevrouw haar kennis van deze taal na 9 jaar verblijf in Antwerpen vermindert is.

Mevrouw werd echter verscheidene malen in het Tigrinya verhoord aangaande haar interview bij het CGVS.

Mevrouw verbleef 15 dagen in Ethiopië in 2009 en in 2011 verbleef zij er 15 dagen voor het huwelijk.

Er vond geen verloving plaats voorafgaand aan het huwelijk.

Er was geen familie van mevrouw aanwezig op het huwelijk. Slechts enkele vrienden van mevrouw waren hierbij aanwezig.

Mevrouw hangt een protestantse religie aan en mijnheer een orthodoxe religie.

Mevrouw bracht de huwelijksringen mee uit Antwerpen.

De heer B.(...) T.(...) S.(...) geeft een geboortedata en huwelijksdata weer dewelke niet verstaanbaar zijn. Het is dus ook niet duidelijk of de heer B.(...) T.(...) S.(...) weet welke leeftijd zijn echtgenote heeft daar hij antwoordde dat deze vraag niet wordt gesteld aan een dame.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/07/2013 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 21/08/2013 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 07/09/2011 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen.

De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

'Uit het onderzoek door de politie Antwerpen, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

Verblijfsvoordeel voor meneer: Meneer is Ethiopiër en woonachtig in Ethiopië. Via een huwelijk met een Belgische onderdane kan hij op zijn beurt trachten verblijfsrecht in België te verwerven en zijn economische situatie (en die van zijn 2 kinderen) te verbeteren

Snelle gang van Zaken: Betrokkenen hebben maar weinig tijd samen doorgebracht voorafgaand aan hun huwelijk. Ze zouden mekaar voor het eerst toevallig zijn tegengekomen in Ethiopië toen mevrouw in zijn café iets ging drinken, toen ze in 2010 in Ethiopië voor 3 weken op vakantie was. Nog tijdens diezelfde vakantie hebben ze een aantal zaken samen gedaan en heeft ze kennis gemaakt met zijn familie. Vanuit België hielden ze verder telefonisch contact. Tijdens die gesprekken is de beslissing om te huwen genomen. In september 2011 is mevrouw met de nodige papieren teruggekeerd naar Ethiopië en werd het huwelijk voltrokken. Nadien is mevrouw niet neer teruggekeerd naar Ethiopië.

Meneer vermeldt in zijn interview dat mevrouw in 2009 15 dagen in Ethiopië is gebleven en daarna 15 dagen in 2011 voor het huwelijk. Deze verklaring stemt niet overeen met de verklaring van mevrouw maar bevestigt dat betrokkenen mekaar in heel hun leven nog maar 2x 15 dagen hebben ontmoet. Men kan zich afvragen of men mekaar op zo'n korte tijd afdoende grondig kan leren kennen om op een ernstige en geloofwaardige wijze een duurzame levensgemeenschap tot stand te kunnen brengen. Ze kennen wel wat feitelijke gegevens over mekaar, maar of ze werkelijk samen passen in een duurzame relatie kunnen ze nog helemaal niet ondervonden hebben. Een snelle echtscheiding behoort dan ook nu reeds tot de mogelijkheden.

Overlappende relaties: Voor mevrouw was er bovendien nog sprake van overlappende relaties. Toen ze in 2010 op vakantie was in Ethiopië had ze nog een relatie in België met Y.(...) T.(...). Ze was toen overigens in het gezelschap van hun oudste dochtertje B.(...) T.(...) °(...) en zwanger van hun tweede kind Y.(...) dat op (...) zou geboren worden. Een zestal maanden na de geboorte van Y.(...) is ze dan al met meneer B.(...) T.(...) gehuwd.

Zwakke sociale positie van mevrouw: Mevrouw verklaarde dat haar relatie met Y.(...) T.(...) op het moment van haar kennismaking met B.(...) T.(...) niet meer zo goed ging en dat ze zich daarom wat eenzaam voelde en meteen hopeloos verliefd werd op B.(...) T.(...) die wel om haar gaf. In deze omstandigheden is het mogelijk dat meneer B.(...) T.(...) misbruik maakte van de kwetsbare situatie van mevrouw om met haar een relatie te beginnen, wetende dat zij verblijfsrecht in België had. Het is overigens helemaal niet vanzelfsprekend dat een man, weduwnaar met 2 kinderen, zomaar een relatie begint met een zwangere vrouw die hij aantreft samen met een baby.

Thans is mevrouw alleenstaande met 2 kinderen. Ze werkt voltijds. Ze geeft aan dat ze haar handen vol heeft met de kinderen. Een nieuwe man is dan misschien wel handig.

Er is een leeftijdsverschil van 7 jaar.

Er was slechts een beperkte huwelijksceremonie en geen religieus huwelijk. Mevrouw is protestantse en meneer orthodox.

Opvallend is dat meneer niet weet waar mevrouw werkt en hoeveel ze verdient.

Ze communiceren onderling in het Amharisch, een oude Semitische Ethiopische taal, hoewel de kennis van deze taal in hoofde van mevrouw in de loop der jaren wel wat afgezwakt is. Bij haar asielaanvraag werd ze bijgestaan door een tolk Tigrinya. Is er wel een volwaardige gemeenschappelijke taal tussen meneer en mevrouw?"

Uit het voorgaande blijkt dat het in Ethiopië afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent op basis van deze elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter Beperkingen:

-Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

-Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker stelt daarbij als volgt:

"(...)

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd, nu zal blijken dat de ingeroepen motivering op onjuist geïnterpreteerde gegevens berust ; de onjuiste motivering is een inbreuk op de bepalingen van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, volgens welke de eenzijdige rechtshandeling uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd (art. 2), en de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (art. 3), en bovendien afdoende moet zijn (art. 3).

De wet in kwestie is trouwens slechts een explicitering van een reeds voordien bestaand algemeen aanvaard principe.

De motivering kan onmogelijk leiden tot een weigeringsbeslissing ;

Immers :

-dat er een leeftijdsverschil is van 7 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenoot ouder is, kan onmogelijk als 'verdacht' worden beschouwd ; het is integendeel een bijna volstrekt normaal gegeven ;

-dat de echtgenote, mevrouw M.(...) W.(...) S.(...), voordien een andere relatie had waaruit ook kinderen zijn gesproten, is evenmin 'verdacht' ; die situatie is kenmerkend voor een groot gedeelte van de huwelijken in België ; desbetreffend moet er ook op worden gewezen dat in strijd met wat verkeerdelijk wordt gesteld in de bestreden beslissing de echtgenoten elkaar niet in 2009 doch in 2010 hebben leren kennen, en dat er geen sprake is van 'overlappende' relaties ; er was al een einde gekomen aan de relatie met de heer Y.(...) op het ogenblik dat zij naar Ethiopië vertrok in 2010 ;

-hetzelfde moet worden gesteld m.b.t. het feit dat ook verzoeker reeds twee kinderen heeft uit een vorige relatie ;

-het is juist dat de echtgenoten elkaar hebben leren kennen toen mevrouw schulde voor de regen ; normaler begin van een romance is moeilijk te bedenken ;

-dat zij niet dezelfde moedertaal spreken is juist ; zij spreken echter beiden talen die in Ethiopië (waar zij ook geboren is) inheems zijn en die met elkaar verwant zijn ; bovendien spreekt de echtgenote wel degelijk ook de moedertaal van verzoeker en is er geen sprake van communicatieproblemen tussen hen ; overigens is dit argument merkwaardig wanneer het wordt voorgebracht door de overheid van een land waar drie officiële talen worden gesproken...

-dezelfde redenering kan worden gevolgd voor wat het 'verschil' in religie betreft : daarbij springt het in het oog dat het om twee wel zeer verwante, christelijke, religies gaat ; betrokkenen maken van dat al bij al kleine verschil in het geheel geen halszaak, en het staat in ieder geval een wederzijds begrip niet in de weg ;

-de echtgenote verbleef inderdaad slechts 15 dagen voor het huwelijk in Ethiopië verbleef-zij heeft immers vast werk en had eenvoudigweg niet meer vakantie !

-dat er geen verlovingsfeest heeft plaatsgehad is in de gegeven omstandigheden ook normaal; men vraagt zich af op welk ogenblik zulk verlovingsfeest plaats had moeten vinden, dat er op het huwelijksfeest slechts enkele vrienden van de bruid, en geen familieleden van haar aanwezig waren, is al even normaal in een land met enorme afstanden en moeilijke verbindingen ; nog belangrijker is echter dat de familie van de bruid in Eritrea woont - een land dat nu voor Ethiopië een buitenland is en dat reizen tussen die landen in het geheel niet vanzelfsprekend is ;

-men ziet niet in op welke wijze het 'verdacht' zou zijn dat het de bruid was die de trouwringen uit Antwerpen had meegebracht ;

-dat het in het interview van verzoeker onduidelijk was of hij de geboortedatum van zijn echtgenote kende zal er allicht mee te maken hebben gehad dat men in Ethiopië een andere kalender hanteert en dat de nodige 'omrekeningen' niet evident zijn ;

Wat het advies van de Procureur des Konings betreft nog het volgende :

Wanneer wordt gesteld dat het huwelijk “er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen” en wel omdat verzoeker “via zulk verblijf in België zijn economische situatie en die van zijn kinderen kan verbeteren” dan is dat een evidentie, maar ook niet meer dan dat ; het is objectief gezien juist dat de economische situatie in België beter is dan in Ethiopië ; maar dat argument geldt voor alle Ethiopiërs, en zelfs voor het allergrootste deel van inwoners van de planeet ; dat argument ernstig nemen zou betekenen dat enkel nog inwoners uit Europa, Noord-Amerika, Australië of Nieuw-Zeeland naar België zouden kunnen komen in het kader van gezinshereniging, hetgeen een onzinnig gevolg zou zijn ;

Zoals reeds gesteld is er in strijd met wat de Procureur des Konings stelt in zijn advies geen sprake van 'overlappende relaties' ; alles is trouwens niet 'snel gegaan' : er is een jaar overheen gegaan waarin de toekomstige echtgenoten met elkaar veel contact hebben gehad, vooral via email ;

Dat het de echtgenoten om meer gaat dan alleen een verblijfsrechtelijk voordeel blijkt uit de foto's van beide echtgenoten samen, uit het feit dat zij ook geld naar Ethiopië stuurt om haar echtgenoot te steunen ; uit de e-mails (soms ook in het Engels) die zij naar elkaar sturen etc.

3. Standpunt van de Belgische Staat:

In zijn ‘nota met opmerkingen’ stelt de Belgische Staat dat het hier om een burgerlijk geschil zou gaan, nl. de niet-erkenning in België van een buitenlands huwelijk, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zou zijn om kennis te nemen van huidig geschil.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter wel bevoegd om als enige kennis te nemen van de beroepen ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de gemachtigde van de minister het huwelijk van verzoeker als een schijnhuwelijk beschouwde maakt deel uit van zijn beslissing waartegen huidig beroep, en is géén vooraf bestaand gegeven zodat de door de Belgische Staat geciteerde rechtspraak niet relevant is.

(...)”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarin het volgende wordt bepaald:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

3.5. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat zijn huwelijk op basis van het negatieve advies van de Procureur des Konings niet wordt erkend: *“De erkenning van dit huwelijk zou (...) leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd”*. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker onmogelijk dienstig voorhouden dat de beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd.

3.6. In zoverre verzoeker met zijn middel de beslissing viseert waarbij wordt geweigerd om het buitenlandse huwelijk te erkennen, die gestoeld is op het negatieve advies van de Procureur des Konings, dringt zich de vaststelling op dat de Raad op grond van artikel 144 van de Grondwet niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om zich hierover uit te spreken. Het onderzoek zou er immers toe leiden dat de Raad een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een subjectief burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Artikel 27, § 1, vierde lid, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt overigens uitdrukkelijk dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”*. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). In de mate dat het middel kritiek bevat op het advies van de Procureur des Konings is het niet ontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.971; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.7. Het enig middel uit de synthesesamenvatting is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN